

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 90 ον Αριθμός έκδοσης 3
Μάιος – Ιούνιος 2024

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ένας κόσμος χωρίς φόβο

Μέρος 1 από 2 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Η δικαίωσις με την Χάριν του Θεού 15

Η δικαίωσις μόνον δια πίστεως 18

Ειρήνη με τον Θεόν 21

Ποιος επέστρεψε; 24

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Η καταστροφή του Όφεως 27

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

May - June 2024

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Ένας κόσμος χωρίς φόβο

**«Ο Θεός είναι
καταφυγή ημών και
δύναμις, βοήθεια
ετοιμοτάτη εν ταις
θλίψεσι. Διά τούτο δεν
θέλωμεν φοβηθή, και αν
σαλευθή η γη και
μετατοπισθώσι τα όρη
εις το μέσον των
θαλασσών.»
— Ψαλμός 46:1,2**

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ αιώνες της ύπαρξης των ανθρώπων στη γη, εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι έχασαν πρόωρα τη ζωή τους λόγω πολέμων, με ορισμένες εκτιμήσεις αυτού του αριθμού να φτάνει το ένα δισεκατομμύριο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, στο τέλος αυτών των πολέμων, υπήρχε η ελπίδα ότι η επιθετικότητα ενός έθνους εναντίον ενός άλλου δεν θα

επαναλαμβανόταν και ότι ο κόσμος θα απαλλασσόταν από τον φόβο μια για πάντα. Στην πραγματικότητα, όταν ανακοινωθούν οι στόχοι τέτοιων συγκρούσεων μεταξύ των εθνών, ένας σκοπός συχνά δηλώνεται ότι είναι η ελευθερία από τον φόβο. Αυτό μπορεί να φαίνεται να είναι ένας ευγενής στόχος, αλλά όταν οι πόλεμοι τελειώσουν, οι καρδιές σχεδόν όλων των εμπλεκομένων είναι σχεδόν αναπόφευκτα γεμάτες με ακόμη μεγαλύτερο φόβο για το μέλλον. Η συνεχιζόμενη αποτυχία μετά από σχεδόν κάθε πόλεμο για τη διευθέτηση των διαφορών μεταξύ των εθνών, αργά ή γρήγορα, οδηγεί σε περαιτέρω συγκρούσεις και προκαλεί αύξηση του φόβου και όχι μείωση. Αυτή είναι η ιστορία της ανθρώπινης ιστορίας.

Ως απόδειξη ότι αυτή η φωτεινή προοπτική για το μέλλον ήταν δικαιολογημένη, μας υπενθύμισαν για

την πρόοδο της εκπαίδευσης και μας είπαν ότι ένας φωτισμένος κόσμος θα ήξερε καλύτερα από το να επιχειρήσει τη διευθέτηση διεθνών διαφορών με πόλεμο. Μας ζητήθηκε επίσης να εξετάσουμε τη μεγάλη πρόοδο στην επιστήμη, ότι και αυτές θα συμβάλουν στη διαρκή ειρήνη μεταξύ των εθνών. Επιπλέον, υποστηρίχθηκε ότι η θρησκεία έκαμνε τόσο γρήγορη πρόοδο στη γη που σύντομα ολόκληρος ο κόσμος θα εμποτιστεί τόσο βαθιά με τη φιλοσοφία της επί του Όρους Ομιλίας του Ιησού που ο πόλεμος θα είναι αδύνατος να γίνει. Δυστυχώς, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς όλοι αυτοί και οι πολλοί άλλοι ισχυρισμοί που είχαν διατυπωθεί απέτυχαν παταγωδώς.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΓΕΜΑΤΟΣ ΦΟΒΟ

Ωστόσο, ο φόβος του πολέμου, είναι μόνο μία από τις πολλές συνθήκες που προκαλούν φόβο στις καρδιές των ανθρώπων στον σημερινό κόσμο. Καθώς πλησιάζουμε στο ένα τέταρτο του αιώνα στη νέα χιλιετία, πολλοί άλλοι φόβοι μαστίζουν άτομα, κοινωνίες και έθνη. Σημειώνουμε παρακάτω μόνο μια μερική λίστα μερικών από αυτούς τους φόβους:

Ο φόβος που σχετίζεται με τον πολιτικό διχασμό και την πόλωση στο εσωτερικό των χωρών, ιδιαίτερα στον λεγόμενο δυτικό κόσμο, ο οποίος έχει οδηγήσει σε αναταραχές και βία σε πολλά έθνη.

Ο φόβος σχετικά με αυτό που φαίνεται να είναι η συνεχής διαμάχη και αναταραχή που προέρχεται από τη Μέση Ανατολή, και τις πιθανές επιπτώσεις της στον κόσμο γενικότερα.

Ο φόβος της περαιτέρω επιδείνωσης των σχέσεων μεταξύ των υπερδυνάμεων του κόσμου, της Κίνας, της Ρωσίας και των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες συνδέονται ζωτικά μεταξύ τους οικονομικά και με άλλους τρόπους.

Ο φόβος για τις άγνωστες ακόμη επιπτώσεις της συνεχιζόμενης ανάπτυξης της Τεχνητής Νοημοσύνης («AI») και εάν η ανθρωπότητα θα μπορέσει να ελέγξει με ασφάλεια την πρόοδο και τη χρήση της.

Ο φόβος των μικρών αδίστακτων εθνών, κυβερνήσεων και ηγετών, οι οποίοι αν και είναι μικροί σε σύγκριση με τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις, θα μπορούσαν να προκαλέσουν μεγάλο όλεθρο σε σημαντικά τμήματα της κοινωνίας εάν δεν κρατούνταν υπό έλεγχο.

Ο φόβος, γενικά, για συνεχή χρηματοπιστωτική και οικονομική αβεβαιότητα τόσο σε περιφερειακό, εθνικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ο φόβος για τις αυξανόμενες επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής, ιδιαίτερα τις επιπτώσεις της σε σχέση με την πιθανότητα ισχυρότερων φυσικών καταστροφών, όπως καταστροφικές καταιγίδες, πυρκαγιές, ξηρασίες, σεισμοί ή άνευ προηγουμένου αλλαγές στα καιρικά πρότυπα.

Ο φόβος για απρόβλεπτες ασθένειες, όπως έχει παρατηρηθεί τα τελευταία χρόνια ως αποτέλεσμα της πανδημίας του κορωνοϊού και της καταστροφικής επίδρασής του στον κόσμο.

Ο φόβος ότι οι «πολιτιστικοί πόλεμοι» θα συνεχίσουν να αυξάνονται, είτε πρόκειται για την ηθική, τις φυλές, τις θρησκείες ή άλλους τομείς, σε βαθμό που η κοινωνία γενικά θα κατακερματιστεί και θα διαιρεθεί τόσο πολύ που μπορεί σύντομα να καταρρεύσει λόγω έλλειψης κατεύθυνσης.

Τέλος, υπάρχει ο φόβος ότι σε όλες αυτές τις γραμμές τα συμπτώματα των δοκιμασιών ή δυσκολιών θα συνεχίσουν να αυξάνονται σε τέτοια αναλογία και προς κάθε κατεύθυνση που η τελική επιβίωση της ανθρωπότητας θα είναι αμφίβολη. Αυτή είναι η κατάσταση του σημερινού κόσμου που είναι γεμάτος φόβο. Ρωτάμε

λοιπόν: Υπάρχει πραγματική ελπίδα για την ανάκαμψη του κόσμου και για την εξάλειψη του φόβου από τις καρδιές των ανθρώπων;

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Ενώ οι παρούσες συνθήκες φόβου και αγωνίας ήρθαν απροσδόκητα σε πολλούς στον κόσμο, και παρά τους ισχυρισμούς ενός διαρκώς εξελισσόμενου πολιτισμού, δεν ήταν έκπληξη για τους προσεκτικούς μελετητές της Βίβλου. Σε όλες τις σελίδες του οι θεόπνευστοι προφήτες προέβλεψαν αυτές τις συνθήκες. Επί παραδείγματι, ο προφήτης Δανιήλ προείπε αυτήν ακριβώς την εποχή στην ανθρώπινη εμπειρία και την περιέγραψε ως «καιρός θλίψεως, οποία ποτέ δεν έγεινεν αφού υπήρξεν έθνος,». (Δαν. 12:1) Ο Ιησούς παρέθεσε αυτή την προφητεία του Δανιήλ και εξήγησε ότι η εκπλήρωσή της θα γίνει τον καιρό της Δεύτερης Παρουσίας του και του τέλους της Αιώνος. —Ματθ. 24:3,21,22

Ο Ιησούς περιέγραψε μερικές από τις λεπτομέρειες αυτής της περιόδου θλίψεως, λέγοντας ότι θα υπάρξει «επί της γης στενοχωρία εθνών εν απορία» και ότι «οι άνθρωποι θέλουσιν αποψυχεί εκ του φόβου και προσδοκίας των επερχομένων δεινών εις την οικουμένην». (Λουκάς 21:25,26) Η αναφορά του Ιησού στον φόβο που θα γεμίσει τις καρδιές των ανθρώπων είναι αρκετή για να δείξει ότι αναφερόταν στον παρόντα καιρό, γιατί ποτέ άλλοτε δεν υπήρξε τόσο εκτεταμένη ανησυχία και στεναχώρια από πλευράς της ανθρωπότητας όπως υπάρχει σήμερα.

Όταν ο Ιησούς είπε ότι θα υπάρξει στη γη στενοχώρια εθνών με αμηχανία, εξήγησε τη σκέψη του παρομοιάζοντάς τη με το βρυχηθμό της θάλασσας και των κυμάτων. Αυτό είναι ένα πολύ εύστοχο σύμβολο για

τις ανήσυχες, δυσαρεστημένες μάζες της ανθρωπότητας σήμερα. Προσπαθούν απελπιστικά να αποτρέψουν τον όλεθρο που φοβούνται ότι θα προκληθεί από το έντονο κύμα του ανθρώπινου εγωισμού και από τα εργαλεία καταστροφής που παρέχονται από την ίδια την επιστήμη και την τεχνολογία που αναμένεται να οδηγήσουν τον κόσμο στην ειρήνη και την ευημερία.

Ο Προφήτης Δαβίδ προείπε επίσης αυτή την εποχή που ζούμε. Όπως ο Ιησούς, έτσι και αυτός παρομοίασε το χάος του κόσμου με το ανελέητο χτύπημα της θάλασσας και των κυμάτων, καθώς οι θορυβώδεις απαιτήσεις των ανθρώπων και των εθνών χτυπούν τα προπύργια ενός πολιτισμού που κάποτε θεωρούνταν απόρθητος. Η προφητεία του Δαβίδ απευθύνεται σε όσους πιστεύουν στον Λόγο του Θεού. Για αυτά δηλώνει: «Διά τούτο δεν θέλομεν φοβηθή, και αν σαλευθή η γη και μετατοπισθώσι τα όρη εις το μέσον των θαλασσών· και αν ηχώσι και ταραττώνται τα ύδατα αυτών· και σείωνται τα όρη διά το έπαρμα αυτών.» —Ψαλμ. 46:2,3

«Δεν θα φοβηθούμε», δηλώνει ο προφήτης. Ως Χριστιανοί, δεν χρειάζεται να φοβόμαστε αυτό που έρχεται στη γη. Δηλαδή, δεν θα φοβηθούμε αν εξοικειωθούμε με τις προφητείες της Βίβλου και έχουμε πίστη σε αυτά που δηλώνουν για το σήμερα και το αύριο. Ο Λόγος του Θεού εξηγεί και την αιτία για την αγωνία του παρόντος κόσμου και παρέχει τη μόνη ελπιδοφόρα άποψη για την τελική έκβαση αυτής της παρούσας σκοτεινής περιόδου φόβου. Το να γνωρίζουμε το σχέδιο του Θεού σχετικά με το ανθρώπινο πεπρωμένο σημαίνει να έχουμε ειρήνη και χαρά στις καρδιές μας. Μας φέρνει σε θέση να εκπέμπουμε παρηγορητική σιγουριά στους άλλους παρά τις γύρω ανησυχίες.

Σύμφωνα με τη Βίβλο, ποιο θα είναι το αποτέλεσμα αυτής της ταραχώδους εποχής φόβου και

αγωνίας; Πριν από πολλά χρόνια είχε ειπωθεί ότι η ανθρωπότητα έχει ένα ραντεβού με τη μοίρα της. Αυτό είναι σωστό, αλλά ο Θεός απλώνει ένα χέρι ελέγχου πάνω σε αυτό το πεπρωμένο, και οι συνέπειες είναι τόσο εκτεταμένες που η φαντασία σχεδόν κλονίζεται όταν προσπαθούμε να τις συλλάβουμε διανοητικά. Εν συντομία, τα γεγονότα όπως επισημαίνονται στον Λόγο του Θεού είναι τα εξής:

Φτάνουμε στο τέλος μιας εποχής στο σχέδιο του Θεού. Ακόμη περισσότερο από αυτό, φτάνουμε στο τέλος μιας παγκόσμιας τάξης. Δεν θα είναι, όπως λανθασμένα υπέθεταν κάποτε πολλοί, το τέλος της γης. (Εκκλ. 1:4) Αντίθετα, θα είναι το τέλος της κυριαρχίας του Σατανά στη γη, η οποία πρόκειται να αντικατασταθεί από τη βασιλεία του Χριστού. Η εκπλήρωση πολλών προφητικών σημείων δείχνει ότι τώρα ζούμε την εποχή της αόρατης παρουσίας του και της προετοιμασίας της ίδρυσης της βασιλείας του.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Όταν ο Ιησούς προείπε τα χαρακτηριστικά της εποχής μας, δηλώνοντας ότι θα γίνει καιρός που οι καρδιές των ανθρώπων θα γαμίσουν φόβο, ήταν απάντηση σε ερωτήσεις που του έκαναν οι μαθητές του. Αυτές οι ερωτήσεις ήταν: «Ποιο θα είναι το σημάδι της παρουσίας σου και του τέλους του αιώνα;» (Ματθ. 24:3) Παραθέτοντας αυτές τις ερωτήσεις χρησιμοποιήσαμε μια σωστή μετάφραση των λέξεων που χρησιμοποίησε ο Ιησούς. Στην «Έκδοση King James» της Βίβλου, αυτό το απόσπασμα μεταφράζεται λανθασμένα ως εξής: «Ποιο θα είναι το σημάδι του ερχομού σου και του τέλους του κόσμου;» Ωστόσο, οι μαθητές δεν ρωτούσαν πώς θα μπορούσαν να ξέρουν πότε πλησίαζε ο καιρός για να «έρχεται» ξανά ο Ιησούς. Αντίθετα, ρώτησαν πώς θα

ξέρουν πότε στην πραγματικότητα θα έχει επιστρέψει.

Όταν γίνει σωστά κατανοητή, η απάντηση του Δασκάλου σε αυτές τις ερωτήσεις παρέχει την εξήγηση για τις σημερινές παγκόσμιες συνθήκες και τη γνήσια ελπίδα για καλύτερες μέρες που έρχονται. Αποκαλύπτει ότι πλησιάζουμε στο τέλος της παρούσας εποχής στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό, με τη σειρά του, σημαίνει ότι πλησιάζει ο καιρός για την εκπλήρωση εκείνων των πολλών υποσχέσεων του Λόγου του Θεού που λένε για τις ευλογίες της ειρήνης και της χαράς και της ζωής που θα διατεθούν στην ανθρωπότητα ως αποτέλεσμα της επερχόμενης χιλιετούς βασιλείας του Χριστού, του Βασιλέως των βασιλέων και του Κυρίου των κυρίων. — Ησ 11:9· 35:1-10· Αποκ. 17:14· 20:4,6

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς θα κυβερνήσει στη γη ως άνθρωπος. Η πρώτη του επίσκεψη στη γη ήταν ως άνθρωπος, προκειμένου, όπως εξήγησε ο ίδιος το θέμα, να δώσει τη σάρκα του στο θάνατο για τη ζωή του κόσμου. (Ιωάννης 6:51) Έχοντας παράσχει τα μέσα απελευθέρωσης από τον θάνατο με τη θυσία της ανθρωπότητάς του στον σταυρό του Γολγοθά, αναστήθηκε από τους νεκρούς και του δόθηκε «δόξα» και «αθανασία»—ένα εξυψωμένο θεϊκό ον της ίδιας φύσης με τον ίδιο τον Δημιουργό, «τον οποίο κανείς δεν είδε, ούτε μπορεί να δει» —Α΄ Πέτ. 1:21· Α΄ Τιμ. 6:16

Με μια εντελώς κυριολεκτική ερμηνεία ορισμένων από τις προφητείες του Λόγου του Θεού, αναπτύχθηκαν πολύ ωμές αντιλήψεις για τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Κάποιοι υποθέτουν ότι όταν επιστρέψει, θα τον ιδούν σαν έναν άνθρωπο κρεμασμένο στον ουρανό. Ταυτόχρονα, θα υπάρξουν τεράστιες ανατροπές της φύσης στους ουρανούς και στη γη, οι οποίες θα επισκιάσουν με καταστροφικό τρόπο οτιδήποτε κατάφερε ποτέ ο άνθρωπος, ακόμη και με τη χρήση

πυρηνικών όπλων.

Ωστόσο, τώρα βλέπουμε ότι οι προφητείες που είχαν χρησιμοποιηθεί ως βάση αυτής της εσφαλμένης έννοιας της επιστροφής του Χριστού είναι συμβολικά περιγραφικές για την αναταραχή των ανθρωπογενών θεσμών που διαμόρφωσαν τον πολιτισμό μας. Είναι αυτό που περιγράφουν οι προφητείες ως το τέλος του κόσμου – ουχί το τέλος του πλανήτη Γη εν κυριολεξία, αλλά αυτό που ο Απόστολος Παύλος περιγράφει ως «τον παρόντα πονηρόν αιώνα». (Γαλ. 1:4) Ο Ιησούς αναφέρθηκε στον Σατανά, τον Διάβολο, ως τον «άρχοντα αυτού του κόσμου». Ως εκ τούτου, το τέλος του κόσμου σημαίνει το τέλος της αυτοκρατορίας του Σατανά και το τέλος της κυριαρχίας του επί του νου και της καρδιάς των ανθρώπων. —Ιωάννης 12:31

Κάθε Χριστιανός θα πρέπει να χαίρεται να σημειώνει οποιαδήποτε στοιχεία που τείνουν να δείχνουν ότι το τέλος της παρούσας παγκόσμιας τάξης είναι κοντά. Όλη η ανθρωπότητα θα χαρεί όταν συνειδητοποιήσει ότι η αυτοκρατορία του Σατανά έφτασε στο τέλος της. Τότε θα έχουν την ευκαιρία να γίνουν πολίτες σε έναν νέο κόσμο—όχι έναν άλλον ανθρώπινα δομημένο πολιτισμό, αλλά μια νέα τάξη στην οποία η εξουσία και οι νόμοι θα είναι αυτοί της βασιλείας του Χριστού.

Ο κόσμος που ακόμη και τώρα φτάνει στο τέλος του δεν ήταν ποτέ απόλυτα ικανοποιητικός, ούτε καν για εκείνους που ήταν πιο ενθουσιώδεις στις προσπάθειές τους να διαιωνίσουν την ύπαρξή του. Πράγματι, υπήρξε πολύ καλό σε αυτόν, αλλά η αμαρτία και το κακό κυριάρχησαν. Οι ασθένειες, ο πόνος και ο θάνατος ήταν η τρομερή κληρονομιά όλων. Το μίσος και ο πόλεμος κατέστρεψαν την ευτυχία των ανθρώπων και κατέστρεψαν την ειρήνη των εθνών.

Ο φόβος για χειρότερα πράγματα που θα έρθουν,

τόσο τώρα όσο και στο εξής, βοήθησε να στερηθούν οι άντρες και οι γυναίκες τη χαρά που προσωρινά, τουλάχιστον, διαφορετικά θα ήταν δική τους. Πραγματικά, όπως δηλώνει η Αγία Γραφή, ήταν ένας κακός κόσμος, και όσο περισσότερο μελετάμε τα χαρακτηριστικά του, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε ότι ο Ιησούς ήξερε τι έλεγε όταν διακήρυξε τον Σατανά ως άρχοντά του.

Μπορούμε όλοι να χαιρόμαστε που ένας τέτοιος κόσμος φτάνει στο τέλος του, και ότι, όπως δηλώνουν οι Άγιες Γραφές, ο άρχων του πρόκειται να δεσμευτεί και τελικά να καταστραφεί. (Αποκ. 20:1-3,10) Ο Ιησούς είπε ότι όσοι θα ζούν εκείνη την εποχή και έχουν πίστη στον Λόγο του, όταν ιδούν τα πράγματα να αρχίζουν να αποκαλύπτονται που είχε προείπει, θα έπρεπε να σηκώσουν ψηλά τα κεφάλια τους με ελπίδα και αγαλλίαση, γιατί ο καιρός της απελευθέρωσής τους, και η απελευθέρωση της ανθρωπότητας, από την αμαρτία και τον θάνατο, θα είναι κοντά. —Λουκάς 21:28

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΙ

Σε μια εμπνευσμένη προφητεία για τη βασιλεία του Χριστού που μας έδωσε ο Απόστολος Παύλος, δήλωσε ότι ο Χριστός πρέπει να βασιλεύει μέχρι να τεθούν όλοι οι εχθροί κάτω από τα πόδια του και ότι ο τελευταίος εχθρός που θα καταστραφεί είναι ο θάνατος. (Α' Κορ. 15:24-26) Αυτό δείχνει ότι ένας σκοπός της βασιλείας του Χριστού είναι η καταστροφή των εχθρών—των εχθρών του Θεού, του ανθρώπου και της δικαιοσύνης. Ενώ ο θάνατος θα είναι ο τελευταίος από αυτούς που θα εξαλειφθεί από την κυριαρχία του Χριστού, άλλοι εχθροί θα καταστραφούν πριν από εκείνο τον καιρό. Μεταξύ των πρώτων από αυτούς είναι οι εγωιστικοί και αμαρτωλοί θεσμοί της γης που στέκονται εμπόδιο στη βασιλεία του Χριστού για δικαιοσύνη. Η καταστροφή αυτών

συνεπάγεται προσωρινή ταλαιπωρία και αγωνία για τους ανθρώπους που κρατήθηκαν σε σκλαβιά από αυτούς. Είναι αυτό που περιγράφεται από τον Προφήτη Δανιήλ ως «μια περίοδος θλίψης, όπως δεν υπήρξε ποτέ από τότε που υπήρξε έθνος». —Δαν. 12:1

Στην προφητεία του δεύτερου ψαλμού, ο Ιησούς αναφέρεται ως ο μεγάλος βασιλιάς της γης τον οποίο όρισε ο Θεός να κυβερνά. (Ψαλμ. 2:1-9) Στην Καινή Διαθήκη προφητεύεται περαιτέρω ότι προτού αρχίσει να κυριαρχεί με δύναμη και δόξα, τα έθνη του κόσμου θα βιώσουν έναν καιρόν «θλίψεως μεγάλης, οποία δεν έγινεν απ' αρχής κόσμου έως του νυν». (Ματθ. 24:21) Σε σχέση με αυτήν την προειπωμένη ανατροπή της παρούσας παγκόσμιας τάξης, σε λίγο περισσότερο από τον περασμένο αιώνα, γίναμε μάρτυρες της καταστροφής πολλών από τους κληρονομικούς οίκους εξουσίας (ή τους βασιλικούς οίκους) της Ευρώπης και του χάους στις παγκόσμιες υποθέσεις που ακολούθησε. Στην προφητεία του Ιησού, δήλωσε ότι όλες οι φυλές της γης θα θρηνήσουν εξαιτίας αυτών των γεγονότων, και βλέπουμε αυτό το πένθος σήμερα σε όλες τις χώρες του κόσμου. —εδάφιο 30

Ωστόσο, μπορούμε να ευχαριστήσουμε τον Θεό που αυτή η αγωνία είναι μόνο προσωρινή. Η επιστροφή του Χριστού σχεδιάστηκε για να φέρει ειρήνη και χαρά και ζωή σε έναν κόσμο που πεθαίνει, και αυτό θα είναι το τελικό αποτέλεσμα. Ωστόσο, για να επιτευχθεί αυτό, πρέπει να δημιουργηθεί μια νέα παγκόσμια κυβέρνηση, και αυτό απαιτεί την ανατροπή της διακυβέρνησης στην οποία ο Σατανάς ήταν ο αόρατος και, στις περισσότερες περιπτώσεις, ο παραγνωρισμένος πρίγκιπας.

Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί οι ηγέτες του κόσμου, απολαμβάνοντας όλα τα πλεονεκτήματα του σύγχρονου πολιτισμού και της εκπαίδευσης, δεν κατάφεραν να βγάλουν τον κόσμο από το χάος προς την καταστροφή; Η

απάντηση σε αυτό το ερώτημα βρίσκεται στις προφητείες της Βίβλου. Η θεϊκή επιρροή παρεμβαίνει στις υποθέσεις των ανθρώπων, προετοιμάζοντας την εγκαθίδρυση μιας νέας τάξης, και σταδιακά ασκείται μέσω της αόρατης παρουσίας του θείου Χριστού.

Η ανατροπή των ανθρώπινων θεσμών της αμαρτίας και του εγωισμού, που υπέθαλψαν την καταπίεση και τον πόλεμο, είναι μόνο η αρχή του έργου του θείου Χριστού. Είναι σαν το μαχαίρι του χειρουργού που χρησιμοποιείται για να σώσει τη ζωή ενός ετοιμοθάνατου ασθενή. Για έξι χιλιάδες χρόνια, η ανθρώπινη φυλή πεθαίνει. Η ανθρωπότητα δεν μπόρεσε να βρει μια θεραπεία για το δηλητηριώδες τσίμπημα της αμαρτίας που προκαλεί το θάνατο σε όλους. Τώρα ο Χριστός, ο μεγάλος ιατρός, ήρθε για να τα αλλάξει όλα αυτά, και το πρώτο απαραίτητο βήμα είναι να τοποθετήσουμε την ανθρωπότητα, τον ασθενή, σε ένα νέο περιβάλλον και κάτω από δίκαιους και δίκαιους νόμους. Είναι η προετοιμασία για αυτό που προκαλεί την παρούσα κατάρρευση της ανθρώπινης εξουσίας παντού σε όλη τη γη.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ

Οι μόνοι που γνωρίζουν ακόμη το νόημα αυτού που συμβαίνει στη γη είναι εκείνοι που με πίστη είναι έτοιμοι να δεχτούν τη μαρτυρία του Λόγου του Θεού. Για αυτούς οι προφητείες της Βίβλου είναι σαν φως φανάρι που τους λέει ότι, παρά αυτή τη σκοτεινότερη από όλες τις περιόδους που βίωσε ποτέ ο άνθρωπος, μια λαμπρή νέα μέρα είναι στον ορίζοντα. Αυτή θα είναι μια ημέρα κατά την οποία οι ευλογίες της υγείας, της χαράς, της ειρήνης και της ζωής θα ακτινοβολούν από την παρουσία του Χριστού, του νέου βασιλιά —αυτού του ένδοξου, θεϊκού άρχοντος που περιγράφεται προφητικά ως ο

«Ἡλιος της δικαιοσύνης», ο οποίος «θα ανατείλει με θεραπεία στα φτερά του.» —Μαλ. 4:2

Σύντομα, πιστεύουμε, όλη η ανθρωπότητα θα αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι υπάρχει μια δύναμη που ασκείται στις υποθέσεις των ανθρώπων, η οποία υπερβαίνει τη δύναμη όλων των κυβερνήσεων που έχουν συγκροτηθεί από τον άνθρωπο. Αυτό θα γίνει φανερό μέσω της συνεχιζόμενης αποτυχίας των ανθρώπινων προσπαθειών για την αποκατάσταση οποιασδήποτε μονιμότητας ειρήνης και ασφάλειας μεταξύ των ανθρώπων.

Οι κυβερνήτες του κόσμου σήμερα εξακολουθούν να φαντάζονται ότι είναι λίγο πολύ οι κύριοι της ανθρώπινης μοίρας και ότι η σοφία τους και η εντυπωσιακή δύναμη των στρατιωτικών τους δυνατοτήτων θα είναι σε θέση να επιβάλλουν την ειρήνη στα έθνη. Ο τρόπος του Θεού για την εγκαθίδρυση της ειρήνης εξακολουθεί να περιφρονείται από τους σοφούς αυτού του κόσμου. Καθώς όμως όλες οι προσπάθειές τους συνεχίζουν να καταλήγουν σε αποτυχία, σταδιακά θα αρχίσουν να αναζητούν βοήθεια σε μια ανώτερη αρχή.

Αυτό, που εξακολουθεί να είναι μια μελλοντική εξέλιξη σε αυτή τη βαρυσήμαντη εποχή που ζούμε, περιγράφεται από τον Προφήτη Μιχαία ως εξής: «1 Και εν ταις εσχάταις ημέραις το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και υψωθή υπεράνω των βουνών, και λαοί θέλουσι συρρέει εις αυτό. 2 Και έθνη πολλά θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου και εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ· και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού· διότι εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ. 3 Και θέλει κρίνει αναμέσον λαών πολλών και θέλει ελέγξει έθνη ισχυρά, έως εις μακράν· και θέλουσι

σφυρηλατήσει τας μαχαίρας αυτών διά υνία και τας λόγχας αυτών διά δρέπανα· δεν θέλει σηκώσει μάχαιραν έθνος εναντίον έθνους ουδέ θέλουσι μάθει πλέον τον πόλεμον. 4 Και θέλουσι κάθισθαι έκαστος υπό την άμπελον αυτού και υπό την συκήν αυτού, και δεν θέλει υπάρχει ο εκφοβών· διότι το στόμα του Κυρίου των δυνάμεων ελάλησε.» —Μικ. 4:1-4

Αυτή είναι μια πολύ περιεκτική και καθησυχαστική προφητεία, η οποία, υπό το πρίσμα των τρεχόντων γεγονότων, θα εκπληρωθεί σύντομα, προς αιώνια χαρά όλης της ανθρωπότητας. Προσέξτε τον προσδιορισμό του χρόνου: «Στις έσχατες ημέρες θα συμβεί». Αυτή η προφητική έκφραση, οι τελευταίες ημέρες, δεν αναφέρεται στην παραδοσιακή ιδέα της καταστροφής, ούτε στην καταστροφή αυτής της γης, ούτε στο τέλος της ανθρώπινης ύπαρξης στη γη. Αναφέρεται στις τελευταίες ημέρες της διακυβέρνησης του Σατανά πάνω στους ανθρώπους, τις τελευταίες ημέρες της αμαρτίας και του θανάτου, τις τελευταίες ημέρες του πολέμου, τις τελευταίες ημέρες του φόβου και τις τελευταίες ημέρες όλων των άλλων κακών που μαστίζουν την ανθρώπινη φυλή από της Εδέμ έως σήμερα.

Το μέρος 2 του μαθήματός μας θα εμφανιστεί στο τεύχος του επόμενου μήνα του «The Dawn» (Της Αυγής). Σε αυτό θα εξετάσουμε πολλές πρόσθετες καθησυχαστικές υποσχέσεις από τη Βίβλο σχετικά με την επερχόμενη βασιλεία του Χριστού και τις αμέτρητες ευλογίες της σε όλη την ανθρωπότητα. Πράγματι, «το εσπέρας δύναται να συγκατοικήση κλαυθμός» καθώς ο κόσμος περνά από την παρούσα στενοχώρια του, αλλά είμαστε βέβαιοι ότι η αγαλλίασις και η ελευθερία από τον φόβο «το πρωϊ έρχεται» της ημέρας της νέας βασιλείας. —Ψαλμ. 30:5 ■

Η δικαίωσις με την Χάριν του Θεού

Εδάφιο κλειδί:
*«Δικαιούνται δε δωρεάν
με την χάριν αυτού διά
της απολυτρώσεως της εν
Χριστώ Ιησού, τον οποίον
ο Θεός προέθετο μέσον
εξιλεώσεως διά της
πίστεως εν τω αίματι
αυτού, προς φανέρωσιν
της δικαιοσύνης αυτού
διά την άφεσιν των
προγενομένων
αμαρτημάτων διά της
μακροθυμίας του Θεού.»*
— *Ρωμαίους 3: 24,25*

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 3:23-31

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΤΑΣΗ
αυτού του μαθήματος από
το εδάφιο Ρωμαίους 3,
ξεκινάμε με το εδάφιο 23,
το οποίο δηλώνει: «Όλοι
αμάρτησαν και
στερήθηκαν τη δόξα του
Θεού». Όλοι συμμετέχουν
στην αρχική πρόταση που
επιβλήθηκε στους πρώτους
μας γονείς και έχουν
ανάγκη από έναν Λυτρωτή.
(Ρωμ. 5:12-21) Τα βασικά
μας εδάφια μάς
υπενθυμίζουν ότι μέσω της
λύτρωσης που είναι εν
Χριστώ Ιησού, και με τη
χάρη, ή την εύνοια, του
Θεού, οι αληθινοί

Χριστιανοί δικαιώνονται—δηλαδή απαλλάσσονται από
την ενοχή—από την Αδαμική αμαρτία. Ο Θεός, ο
ανώτατος κριτής, έχει ορίσει τον Υιό του, τον Χριστό
Ιησού, ως εξιλασμό, ή ικανοποίηση για την αμαρτία,

μέσω της πίστης στο αίμα του. Επομένως, η άφεση των παρελθόντων Αδαμικών αμαρτημάτων κατέστη δυνατή με τη θεία χάρη και την «ανοχή του Θεού».

Η χάρη του Θεού σε αυτό το θέμα είναι αποτέλεσμα της αγάπης του. «Αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό, τον μονογενή», γράφει ο Ιωάννης. (Ιωάννης 3:16) Ο Ιησούς πλήρωσε την αξίωση κατά της καταδικασμένης φυλής δίνοντας την αμόλυντη ανθρώπινη ζωή του σε θυσία, προκειμένου ο Θεός να ελευθερώσει τον Αδάμ και τους απογόνους του χωρίς να παραβιάσει τον νόμο της δικαιοσύνης του. Έτσι φαίνεται, το γεγονός ότι ο Θεός «διά να ήναι αυτός δίκαιος και να δικαιώνει τον πιστεύοντα εις τον Ιησούν.» —Ρωμ. 3:26

Ο Παύλος μάς λέει ότι ο Ιησούς, «δια του σταυρού», «θανατώσας...την έχθραν» μεταξύ του Θεού και της έκπτωτης ανθρωπότητας, καθιστώντας επομένως δυνατή τη συμφιλίωση τους με τον Θεό. (Εφεσ. 2:16) Τώρα όλοι όσοι επιθυμούν να δώσουν τη ζωή τους με πλήρη αφιέρωση στον Θεό μπορούν να το κάνουν, συνειδητοποιώντας ότι το λύτρο που παρέχεται έχει διευθετήσει πλήρως τις αξιώσεις της δικαιοσύνης. Οι Απόστολοι Παύλος και Πέτρος δηλώνουν σχετικά με τον Ιησού: «Εφόσον πέθανε, πέθανε για την αμαρτία μία φορά, αλλά με το ότι ζει, ζει για τον Θεό». «Διότι καθ' ο απέθανεν, απέθανεν άπαξ διά την αμαρτίαν, αλλά καθ' ο ζη, ζη εις τον Θεόν...Επειδή και ο Χριστός άπαξ έπαθε διά τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, διά να φέρη ημάς προς τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά την σάρκα, ζωοποιηθείς δε διά του πνεύματος.» —Ρωμ. 6:10· Α' Πέτρου 3:18

Εξετάζοντας περαιτέρω το γεγονός ότι ο θάνατος του Κυρίου μας παρείχε το αντίλυτρον για όλη την ανθρωπότητα, η ελληνική λέξη, ιλαστήριον, που αποδόθηκε ως εξιλέωση στα εδάφια-κλειδιά μας,

σημαίνει «τόπος εξιλέωσης». Αυτό μας θυμίζει τη Σκηνή του Μαρτηρίου του Ισραήλ, στην οποία το αίμα ορισμένων θυσιών ωρίζετο, με τυπικό τρόπο, ως εξιλέωση για την αμαρτία. Αυτό ελάμβανε χώρα κυριολεκτικά στο κάθισμα του ελέους στο διαμέρισμα των Αγίων των Αγίων της Σκηνής του Μαρτυρίου, τον «τόπο εξιλέωσης» του Ισραήλ, και συμβόλιζε το πολύ μεγαλύτερο λυτρωτικό έργο του Ιησού. —Βλέπε Εβρ. 9:1-12

Το αίμα του Ιησού είναι η βάση για τη συγχώρεση των αμαρτιών. «Και δι' αυτού να συνδιαλλάξη τα πάντα προς εαυτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυρού αυτού, δι' αυτού, είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς.» (Κολ. 1:20) Όλοι όσοι επιθυμούν να έρθουν στον Πατέρα πρέπει να ομολογήσουν ότι είναι αμαρτωλοί και δεν μπορούν να πληρώσουν την τιμωρία για τις δικές τους αμαρτίες. Η λύτρωση έρχεται μόνο μέσω του Ιησού. Ας θυμόμαστε πάντα επίσης ότι όλη αυτή η διάταξις παρέχεται από το έλεος, την αγάπη και τη χάρη του Επουράνιου Πατέρα μας. «Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον.» —Εφεσ. 2:8,9 ■

Η δικαίωσις μόνον δια πίστεως

*Εδάφια κλειδιά: «Διότι
εξ έργων νόμου δεν
θέλει δικαιωθή
ουδεμία σαρξ ενώπιον
αυτού· επειδή διά του
νόμου γίνεται η
γνώρισις της
αμαρτίας. Τώρα δε
χωρίς νόμου η
δικαιοσύνη του Θεού
εφανερώθη,
μαρτυρουμένη υπό του
νόμου και των
προφητών, δικαιοσύνη
δε του Θεού διά
πίστεως Ιησού
Χριστού εις πάντας και
επί πάντας τους
πιστεύοντας...»
— Ρωμαίους 3:20-22*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 3:9-22*

ΤΑ ΕΛΑΦΙΑ-ΚΛΕΙΔΙΑ
μας αναφέρουν ότι κανείς δεν
θα μπορούσε να δικαιωθεί ή να
γίνει δίκαιος με τις πράξεις του
Νόμου που δόθηκε στον
Ισραήλ μέσω του Μωυσή,
«διότι μέσω του νόμου είναι η
γνώση της αμαρτίας». Ο
Νόμος του Ισραήλ, που τους
δόθηκε από τον Θεό, ήταν
τέλειος. Ωστόσο, κανένας
Ισραηλίτης ή κανένα άλλο
μέλος της πεσμένης
ανθρώπινης φυλής δεν θα
μπορούσε να τηρήσει τον
τέλειο νόμο του Θεού. Ακόμη
και ο πιστός Δαβίδ έγραψε
σχετικά με τον εαυτό του:
«Ίδού, συνελήφθην εν ανομία,
και εν αμαρτία με εγέννησεν
μήτηρ μου. (Ψαλμ. 51:5)
Χρειάστηκε η θυσία του
μονογενούς Υιού του Θεού,
του Ιησού Χριστού, για να

παρασχεθεί το αντίλυτρον και να ανοίξει ο δρόμος για να επαναφερθεί το ανθρώπινο γένος στη ζωή. —Ιωάννης 3:16,17· Εβρ. 7:25-28

Ο Απόστολος Παύλος αναγνώρισε στον εαυτό του την ανάγκη για τη θυσία του Κυρίου για λογαριασμό του, και ευχαρίστησε τον Θεό γι' αυτό, αν και συνειδητοποίησε ότι ήταν ακόμα ατελής. «Ευχαριστώ εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών. Αρα λοιπόν αυτός εγώ με τον νούν μεν δουλεύω εις τον νόμον του Θεού, με την σάρκα δε εις τον νόμον της αμαρτίας.» (Ρωμ. 7:25) Ο Θεός σχεδίασε ευγενικά ώστε η αξία της θυσίας του Χριστού, ως «επένδυμα δικαιοσύνης», να καλύπτει τις ακούσιες αδυναμίες και ελαττώματα των μαθητών του Ιησού. —Ησα. 61:10

Τότε δεν υπάρχει «καμία καταδίκη για αυτούς που είναι εν Χριστώ Ιησού», ο οποίος τους «ελευθέρωσε από το νόμο της αμαρτίας και του θανάτου». (Ρωμ. 8:1,2) Αν και στην πραγματικότητα δεν είναι τέλειοι, αυτοί οι μαθητές του Δασκάλου πρόκειται να αναπτύξουν νέο νου και νέες επιθυμίες καρδιάς, τις οποίες αποδέχεται ο Θεός. Μας λένε στο εδάφιο Φιλιππησίους 2:5, «Το αυτό δε φρόνημα έστω εν υμίν, το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού». Στόχος μας σε αυτή την προσπάθεια είναι η σωστή διάθεση της καρδιάς και η πλήρης αφοσίωση στον Θεό, σύμφωνα με τον Χριστό Ιησού.

Ο Απόστολος Παύλος μας δίνει περαιτέρω οδηγίες όταν λέει: «Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.» (Β' Κορ. 13:5) Το να είμαστε «στην πίστη» είναι πολύ περισσότερο από απλή πίστη και αποδοχή της θυσίας του Ιησού ως Λυτρωτή μας, αν και αυτή είναι η βάση της χριστιανικής πίστεως. Το να είσαι «στην πίστη» σημαίνει επίσης να συμμετέχεις στο θυσιαστικό πνεύμα

του Ιησού, την ταπεινή του διάθεση και την επιθυμία του να υπηρετεί τους άλλους. Η εξέταση του εαυτού μας σύμφωνα με αυτές τις γραμμές είναι ένα σημαντικό μέρος της εν Χριστώ ζωής μας.

Επιπλέον, πρέπει να πηγαίνουμε καθημερινά στον Θεό με προσευχή για να ζητάμε την καθοδήγηση και τη βοήθειά του, ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε να σημειώνουμε πρόοδο στην ανάπτυξη του χαρακτήρα μας, ειδικά σύμφωνα με τους καρπούς και τις χάρες του Αγίου Πνεύματος. (Γαλ. 5:22,23· Β΄ Πέτ. 1:5-8) Η αγάπη είναι το άθροισμα όλων αυτών των ιδιοτήτων του χαρακτήρα, και επομένως θα πρέπει να είναι το κύριο πράγμα που πρέπει να μελετάμε, να αναπτύσσουμε και να επιδεικνύουμε καθημερινά στη ζωή μας. Θα είναι μια απόδειξη ότι έχουμε το Πνεύμα του Θεού και τη δικαιοσύνη του Κυρίου μας να εργάζονται μέσα μας.

«16 Αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί με το πνεύμα ημών ότι είμεθα τέκνα Θεού. 17 Εάν δε τέκνα και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν, διά να γείνωμεν και συμμέτοχοι της δόξης αυτού.» —Ρωμ. 8:16,17 ■

Ειρήνη με τον Θεόν

Εδάφιο κλειδί:
**«Δικαιωθέντες λοιπόν εκ
πίστεως, έχομεν ειρήνην
προς τον Θεόν διά του
Κυρίου ημών Ιησού
Χριστού.»**
— Ρωμαίους 5:1

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 5:1-11

ΤΟ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ
ότι η αγάπη του Θεού είναι
διαθέσιμη σε εμάς μέσω
της θαυμαστής προμήθειας
χάριτος που προσέφερε θα
πρέπει να είναι πολύ
παρηγορητικό. Η βάση
αυτών των διατάξεων που
διατίθενται προς όφελός
μας είναι η πίστη. Το
Εδάφιο-Κλειδί μας

επισημαίνει ότι το άμεσο αποτέλεσμα της πίστης είναι
μια ευλογημένη συνειδητοποίηση της ειρήνης με τον
Θεό, ο οποίος υποσχέθηκε ότι τίποτα δεν μπορεί να
συμβεί σε εμάς παρά μόνο ό,τι είναι καλό για την
υψηλότερη αιώνια ευημερία μας. «Εξεύρομεν δε ότι
πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας
τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν
αυτού.» —Ρωμ. 8:28

Η συνειδητοποίηση αυτού θα πρέπει να είναι
για τον Χριστιανό πηγή δύναμης, γνωρίζοντας ότι
ακόμη και οι δυσκολίες, τα προβλήματα, οι δοκιμασίες,
ακόμη και οι διωγμοί που μπορεί να κληθούμε να
υπομείνουμε, επιτρέπεται να διαμορφώνουν τους
χαρακτήρες μας. Έτσι, είναι προνόμιό μας να
χαιρόμαστε συνεχώς και κάτω από όλες τις συνθήκες,

και είναι χαρά μας να ευχαριστούμε τον Θεό για όλη τη στοργική του καλοσύνη. —Ψαλμ. 63:3

Όχι μόνο η πίστη μας πρέπει να μας κάνει αχώριστους από την αγάπη του Θεού, αλλά θα πρέπει επίσης να μας κάνει να αγαπάμε εκείνους από την πνευματική μας οικογένεια που έχουν γεννηθεί από τον Θεό. Ο Ιησούς μας λέει στο Ιωάννη 15:17, «Αυτά σας διατάζω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον». Πράγματι, δείχνοντας την αγάπη μας στους άλλους, η αγάπη μας για τον Θεό μεγαλώνει στις καρδιές μας και μας γεμίζει. (Ρωμ. 5:5-8) Όλα αυτά βασίζονται στη χάρη, ή την αναξιοποίητη εύνοια, του Θεού που έρχεται σε εμάς μέσω πίστεως. «Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον.» —Εφεσ. 2:8

Το προνόμιο να είμαστε αποδέκτες της χάριτος του Θεού «δι' πίστεως» έρχεται σε εμάς όχι λόγω της αξίας μας, ούτε λόγω έργων, αλλά ως δώρο. «Ο Θεός, που είναι πλούσιος στο έλεος, για τη μεγάλη του αγάπη με την οποία μας αγάπησε, ακόμη και όταν ήμασταν νεκροί στις αμαρτίες, μας έζησε μαζί με τον Χριστό.» —εδάφ. 4,5

Ωστόσο, έχοντας «δικαιωθεί με πίστη», έχουμε ένα ακόμη μεγαλύτερο προνόμιο. Ο Πέτρος προσδιορίζει τους αληθινούς Χριστιανούς ως «γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φώς». (Α' Πέτ. 2:9) Αυτή η γνώση θα πρέπει να μας οδηγήσει στο να αναπτύξουμε μια καρδιά γεμάτη με το Πνεύμα του Θεού, το Πνεύμα της αλήθειας και να ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη προς αυτόν. Έτσι μπορούμε να ακολουθήσουμε με χαρά τα λόγια του Παύλου: «Ο δε Κύριος είθε να κατευθύνη

τας καρδίας σας εις την αγάπην του Θεού και εις την προσδοκίαν του Χριστού.» —Β' Θεσ. 3:5

Για να έχουμε αληθινά την «ειρήνη του Θεού» που έρχεται δια της πίστεως, ο Κύριος απαιτεί τον καθαρισμό της βουλώσεώς (ή θελήματός) μας, της καρδιάς μας και του χαρακτήρα μας. «Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά· γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό». (Ματθ. 5:8) Μια τέτοια κάθαρση θα μας κατευθύνει προς μια αγάπη που είναι υψηλότερου βαθμού από αυτή που είναι κοινή για τον φυσικό άνθρωπο.

Ο τύπος αγάπης που πρέπει να αναπτύξει ο Χριστιανός είναι αυτός που είναι ήπιος, υπομονετικός, μακροθυμικός, που δεν σκέφτεται κακό για τους άλλους, αλλά είναι έμπιστος και ευγενικός σύμφωνα με τον Χρυσό Κανόνα. «Και καθώς θέλετε να πράττωσιν εις εσάς οι άνθρωποι, και σεις πράττετε ομοίως εις αυτούς.». (Λουκάς 6:31) Με αυτή τη γνώση και την εφαρμογή της στη ζωή μας, μπορούμε σίγουρα να διατηρήσουμε την «ειρήνη μας με τον Θεό» και με σιγουριά μπορούμε να πούμε: «Εάν ο Θεός ήναι υπέρ ημών, τις θέλει είσθαι καθ' ημών;» («Αν ο Θεός είναι με το μέρος μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας»). —Ρωμ. 8:31 ■

Ποιος πίστεψε;

Εδάφια κλειδιά: «*Αρα η πίστις είναι εξ ακοής, η δε ακοή διά του λόγου του Θεού.*»

— **Ρωμαίους 10:17**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 10:1-17

ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΣ ΣΤΗΝ
ερώτηση του τίτλου μας,
“Ποιος πίστεψε;”
καταλαβαίνουμε ότι
υπάρχουν στιγμές και
εποχές στο σχέδιο του Θεού
για την αποκάλυψη του
εαυτού του στην
ανθρωπότητα. Για

παράδειγμα, μέχρι τη μεταστροφή του Κορνήλιου, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να πάει το Ευαγγέλιο στους Εθνικούς. Πριν από το θάνατο του Ιησού, είπε στους μαθητές του: «Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς και παρήγγειλεν εις αυτούς, λέγων· Εις οδόν εθνών μη υπάγητε, και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· υπάγετε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα του οίκου Ισραήλ.» —Ματθ. 10:5,6

Δεν πρέπει να καταλάβουμε από αυτό ότι ο Ιησούς δεν αγαπούσε τους Εθνικούς, ούτε ότι το σχέδιο του Θεού δεν προέβλεπε τη σωτηρία τους μέσω της πίστεως. Αυτό που σημαίνει είναι ότι για ένα διάστημα, και για έναν ειδικό σκοπό, ο Θεός ασχολούνταν αποκλειστικά με το εβραϊκό έθνος. Αιώνες πριν από αυτό, ο Κύριος είχε πει στον Ισραήλ: «Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής· διά τούτο θέλω σας τιμωρήσει διά πάσας τας ανομίας σας.» (Αμώς 3:2) Ο Ιησούς το καταλάβαινε αυτό και ήξερε ότι ακόμη και στην εποχή του

εξακολουθούσε να ισχύει.

Σε μια προφητεία που καταγράφηκε στο Δανιήλ 9:24-27, ο Κύριος υποσχέθηκε τη συνέχιση της αποκλειστικής του εύνοιας στον Ισραήλ για εβδομήντα συμβολικές εβδομάδες, ή μια περίοδο 490 κυριολεκτικών ετών. Αυτή η περίοδος άρχισε να μετράει από το έτος που εκδόθηκε το διάταγμα για την ανοικοδόμηση των τειχών και της πόλης της Ιερουσαλήμ, μετά τα εβδομήντα χρόνια της αιχμαλωσίας τους στη Βαβυλώνα. Σε αυτή την προφητεία αναφέρεται ότι στο «μέσο» των τελευταίων αυτών των προφητικών εβδομάδων, ο Μεσσίας θα αποκοπεί σε θάνατο. Αυτό θα είναι στη μέση των τελευταίων επτά ετών, ή συμβολικών εβδομάδων, αυτής της περιόδου των 490 ετών. Έτσι, τρεισήμισι χρόνια μετά το θάνατο του Ιησού, η αποκλειστική εύνοια του Θεού προς τους Ιουδαίους επρόκειτο να τελειώσει. Ήταν εκείνη τη στιγμή που ο Θεός κανόνισε για τον Πέτρο να φέρει το Ευαγγέλιο στον Κορνήλιο, ο οποίος έγινε ο πρώτος εθνικός προσήλυτος.

Ο Κορνήλιος ήταν ένας ευσεβής άνθρωπος, και ενώ προσευχόταν, του δόθηκε ένα όραμα στο οποίο του δόθηκε εντολή να καλέσει τον Πέτρο. Μετά τη συνάντηση, ο Κορνήλιος εξήγησε στον Πέτρο γιατί τον εκάλεσε— ότι ήταν προς υπακοή σε ένα όραμα από τον Κύριο. Ο Πέτρος, συγκρίνοντας αυτή την περιγραφή με τη δική του εμπειρία, μπόρεσε εύκολα να συνειδητοποιήσει τη σημασία της πρόνοιας του Θεού, και είπε: «Επ' αληθείας γνωρίζω ότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ' εν παντί έθνει, όστις φοβείται αυτόν και εργάζεται δικαιοσύνην, είναι δεκτός εις αυτόν.» —Πράξεις 10:1-35

Για να πιστέψει κανείς στον Θεό και στον αγαπημένο του Υιό, και για να εργασθεί δικαιοσύνην, είναι απαραίτητο να φωτισθεί. «Πως θέλουσι πιστεύσει εις εκείνον, περί του οποίου δεν ήκουσαν; και πως

θέλουν ακούσει χωρίς να υπάρχει ο κηρύττων; Και πως θέλουν κηρύξει, εάν δεν αποσταλώσι;» (Ρωμ. 10:14,15) Η υπονοούμενη απάντηση σε αυτές τις θεόπνευστες ερωτήσεις ήταν ένας παράγοντας ελέγχου στην εμπειρία του Κορνήλιου.

Αν ήταν η κατάλληλη ώρα πριν από αυτό για να πάει το Ευαγγέλιο στους Εθνικούς, ο Θεός θα είχε φροντίσει να σταλεί ένας «κήρυκας» για να τους δια φωτίσει. Το γεγονός ότι αυτό δεν συνέβη έως ότου στάλθηκε ο Πέτρος στον Κορνήλιο ήταν σύμφωνο με την προφητεία της ειδικής εύνοιας που είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Ισραήλ. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι αυτές οι εποχές και οι εποχές είναι υπό θεϊκή επίβλεψη. Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό που κανόνισε στο σχέδιό του ότι θα υπάρξει τελικά μια «ημέρα επίσκεψης» για όλους.
—Α' Πετ. 2:12 ■

* * *

Η καταστροφή του Όφεως

*«Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού
πεσόντα..»*

— Λουκάς 10:18 —

ΚΑΠΟΤΕ ΓΝΩΣΤΟΣ κι ως Εωσφόρος, αυτό το όμορφο πνεύμα έπεσε από την υψηλή δόξα, το προνόμιο και τη θέση του στην παρούσα ιδιότητά του ως κύριος αντίπαλος του Επουράνιου Πατέρα. Αρχικά δημιουργημένος αναμάρτητος και τέλειος, αυτός ο πρώην γιος του Θεού βρίσκεται σε ανοιχτή, προκλητική εξέγερση ενάντια στον Παντοδύναμο και εμπλέκεται μοχθηρά στην υποκίνηση της ανομίας και της κακίας σε όλη τη γήινη και πνευματική σφαίρα για πάνω από έξι χιλιάδες χρόνια.

ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

Είναι μάλλον συγκλονιστικό να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό το υψηλό πνευματικό ον θα παραιτηθεί από το προνόμιο του να καταλαμβάνει μια τέτοια εξέχουσα θέση λόγω υπερηφάνειας. Ο Ησαΐας έγραψε: «12 πως έπεσες εκ του ουρανού, Εωσφόρε, υιέ της αυγής· συνετρίφθης κατά γης, συ ο καταπατών τα έθνη. 13 Συ δε έλεγες εν τη καρδιά σου, Θέλω αναβή εις τον ουρανόν, θέλω υψώσει τον θρόνον μου υπεράνω των άστρων του Θεού· και θέλω καθήσει επί το όρος της

συνάξεως, προς τα μέρη του βορρά· 14 θέλω αναβή επί τα ύψη των νεφελών· θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου.» —Ησα. 14:12-14

Στα εναρκτήρια εδάφια της Βίβλου, σημειώνουμε τον ακόλουθο διάλογο μεταξύ του Σατανά μέσω του φιδιού με τη μητέρα Εύα. «1 Ο δε όφης ήτο το φρονιμώτερον πάντων των ζώων του αγρού, τα οποία έκαμε Κύριος ο Θεός· και είπεν ο όφης προς την γυναίκα, Τω όντι είπεν ο Θεός, Μη φάγητε από παντός δένδρου του παραδείσου; 2 Και είπεν η γυνή προς τον όφιν, Από του καρπού των δένδρων του παραδείσου δυνάμεθα να φάγωμεν· 3 από δε του καρπού του δένδρου, το οποίον είναι εν μέσω του παραδείσου, είπεν ο Θεός, Μη φάγητε απ' αυτού, μηδέ εγγίσητε αυτόν, διά να μη αποθάνητε. 4 Και είπεν ο όφης προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει 5 αλλ' εξεύρει ο Θεός, ότι καθ' ην ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν.» —Γέν. 3:1-5

Ο Σατανάς, ο Κατήγορος, το φίδι, ο Διάβολος ή ο Κακός, είναι πανούργος. Χρησιμοποιεί την εξαπάτηση, την απάτη, και προσπαθεί να συντρίψει και να ξεγελάσει εκείνους που έχουν μια σχέση διαθήκης με τον Θεό, όπως ο Αδάμ και η Εύα ήταν πριν από την πτώση τους. Αυτό επιβεβαιώνεται περαιτέρω από τον Παύλο. «Φοβούμαι όμως μήπως, καθώς ο όφης εξηπάτησε την Εύαν διά της πανουργίας αυτού, διαφθορή ούτως ο νούς σας, εκπεσών από της απλότητος της εις τον Χριστόν.» (Β' Κορ. 11:3) Το να ακούει κανείς τη σοφιστεία του θα τον οδηγήσει μετά στο θάνατο και έχουμε την εξουσία του Ιησού να το διαβεβαιώσουμε αυτό. Μιλώντας στους γραμματείς και στους Φαρισαίους, είπε: «Σεις είσθε εκ πατρός του διαβόλου και τας επιθυμίας του πατρός σας θέλετε να πράττητε. Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος και δεν

μένει εν τη αληθεία, διότι αλήθεια δεν υπάρχει εν αυτώ· όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, διότι είναι ψεύστης και ο πατήρ αυτού του ψεύδους.» —Ιωάννης 8:44

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ENANTION ΤΟΥ ΙΩΒ

Ο εξαιρετικός χαρακτήρας του Ιώβ εξιστορείται στην Καινή Διαθήκη μεταξύ άλλων σημείων της Αγίας Γραφής. «Λάβετε, αδελφοί μου, παράδειγμα της κακοπαθείας και της μακροθυμίας τους προφήτας, οίτινες ελάλησαν εν τω ονόματι του Κυρίου. Ιδού, μακαρίζομεν τους υπομένοντας· ηκούσατε την υπομονήν του Ιώβ και είδετε το τέλος του Κυρίου, ότι είναι πολυεύσπλαγχνος ο Κύριος και οικτίρμων.». (Ιακώβου 5:10,11) Επιπλέον, σημειώνουμε τον ακόλουθο διάλογο σχετικά με τον αφοσιωμένο Ιώβ μεταξύ του Σατανά και του Θεού.

«6 Ημέραν δε τινά ήλθον οι υιοί του Θεού διά να παρασταθώσιν ενώπιον του Κυρίου, και μεταξύ αυτών ήλθε και ο Σατανάς. 7 Και είπεν ο Κύριος προς τον Σατανάν, Πόθεν έρχεσαι; Και ο Σατανάς απεκρίθη προς τον Κύριον και είπε, Περιελθών την γην και εμπεριπατήσας εν αυτή άρειμι. 8 Και είπεν ο Κύριος προς τον Σατανάν, Έβαλες τον νούν σου επί τον δούλον μου Ιώβ, ότι δεν υπάρχει όμοιος αυτού εν τη γη, άνθρωπος άμεμπτος και ευθύς, φοβούμενος τον Θεόν και απεχόμενος από κακού; 9 Και απεκρίθη ο Σατανάς προς τον Κύριον και είπε, Μήπως δωρεάν φοβείται ο Ιώβ τον Θεόν; 10 δεν περιέφραξας κυκλόθεν αυτόν και την οικίαν αυτού και πάντα όσα έχει; τα έργα των χειρών αυτού ευλόγησας, και τα κτήνη αυτού επληθύνθησαν επί της γής· 11 πλην τώρα έκτεινον την χείρα σου και έγγισον πάντα όσα έχει, διά να ίδης εάν δεν σε βλασφημήση κατά πρόσωπον. 12 Και είπεν ο Κύριος προς τον Σατανάν, Ιδού, εις την χείρα σου πάντα όσα έχει· μόνον επ' αυτόν μη επιβάλης την

χείρα σου. Και εξήλθεν ο Σατανάς απ' έμπροσθεν του Κυρίου.» —Ιώβ 1:6-12

Η «Βίβλος Με Έμφαση Σύμφωνα με τον Rotherham» αντικαθιστά τη λέξη «κατήγορος» στα προαναφερθέντα εδάφια όπου αποδίδεται ως Σατανάς. Ένα πολύ προεξέχον χαρακτηριστικό ενός κατήγορου είναι αρέσκεται στο να βρίσκει των άλλων τα λάθη. Στο παραπάνω κείμενο, ο Αντίπαλος φαίνεται να υπονοεί ότι ο Ιώβ άκουγε μόνο τον Δημιουργό επειδή ήταν προστατευμένος από όλα τα προβλήματα της ζωής. Ωστόσο, ο ακόλουθος εξαιρετικός έπαινος σχετικά με αυτό το ευσεβές άτομο βρίσκεται αλλού στη Βίβλο. «Και εάν οι τρεις ούτοι άνδρες, Νώε, Δανιήλ και Ιώβ, ήσαν εν μέσω αυτής [της γης δηλαδή που ήμαρτεν], μόνοι ούτοι ήθελον σώσει τας ψυχάς αυτών διά την δικαιοσύνην αυτών, λέγει Κύριος ο Θεός.» (Ιεζ. 14:14) Το όνομα του Ιώβ συμπεριλήφθηκε μαζί με τους δίκαιους Νώε και Δανιήλ, επομένως μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι, αντίθετα με τους υπαινιγμούς του Σατανά, ο προφήτης απλώς δεν ησυχολείτο με τα του Θεού μόνο στα λόγια, αλλά ήταν ένας αφοσιωμένος υπηρέτης του Επουράνιου Πατέρα.

Η ΑΒΡΑΑΜΙΚΗ ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Ας θυμηθούμε αυτά τα λόγια που ειπώθηκαν στο φίδι μετά την αμαρτία των πρώτων μας γονιών. «Και έχθραν θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναίκός, και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής· αυτό θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσει την πτέρναν αυτού.» (Γεν. 3:15) Ο Σατανάς πιθανότατα δεν γνώριζε πλήρως τη σημασία αυτού του εδαφίου όταν ειπώθηκε. Ωστόσο, μετά τις αποτυχημένες προσπάθειές του να δημιουργήσει μια ζωντανή φυλή ευφυνών όντων που θα του έδιναν φόρον τιμής, με την

καταστροφή των Νεφελίμ στον Κατακλυσμό, μπορεί να σκέφτηκε περαιτέρω το νόημα αυτού που είχε κατά νουν ο Θεός σε αυτά τα λόγια που είπε στη συνέχεια στον Άβραμ: «1 Ο δε Κύριος είπε προς τον Άβραμ, Έξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενείας σου, και εκ του οίκου του πατρός σου, εις την γην την οποίαν θέλω σοι δείξει· 2 και θέλω σε κάμει εις έθνος μέγα· και θέλω σε ευλογήσει, και θέλω μεγαλύνει το όνομά σου· και θέλεις είσθαι εις ευλογίαν· 3 και θέλω ευλογήσει τους ευλογούντάς σε, και τους καταρωμένους σε θέλω καταρασθή· και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης.» —Γέν. 12: 1-3

Κάτω από τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, οι αφιερωμένοι Χριστιανοί έφθασαν για να εκτιμούν αυτά τα επεξηγηματικά λόγια του Αποστόλου Παύλου: «16 Προς δε τον Αβραάμ ελαλήθησαν αι επαγγελίαι και προς το σπέρμα αυτού· δεν λέγει, Και προς τα σπέρματα, ως περί πολλών, αλλ' ως περί ενός, Και προς το Σπέρμα σου, όστις είναι ο Χριστός...27 επειδή όσοι εβαπτίσθητε εις Χριστόν, Χριστόν ενεδύθητε. 28 Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε εις εν Χριστώ Ιησού· 29 εάν δε ήσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι.» (Γαλ. 3:16,27-29) Οι σοβαροί πιστοί που είναι πλήρως εστιασμένοι σε αυτό που υπονοούν αυτά τα εδάφια είναι ειδικοί στόχοι του Κακού, αφού παρατηρεί τη ζωή τους να μεταμορφώνεται μετά από πνευματική γέννηση.

«Ο ΑΝΤΙΔΙΚΟΣ ΣΑΣ»

Εδώ είναι μια άλλη Γραφή που πρέπει να προσέξουν οι μαθητές του Χριστού: «Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε· διότι ο αντίδικός σας διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιέρχεται ζητών τίνα να καταπίη· εις τον οποίον αντιστάθητε μένοντες στερεοί εις την πίστιν,

εξεύροντες ότι τα αυτά παθήματα γίνονται εις τους αδελφούς σας τους εν τω κόσμω.» (Α' Πέτ. 5:8,9) Εδώ ο Πέτρος προσδιορίζει τον Σατανά ως «αντίπαλό σου». Αυτό δεν αναφέρεται στον κόσμο γενικά και τεκμηριώνεται από ένα άλλο εδάφιο που εν μέρει λέει, «Εάν δε και ήναι το ευαγγέλιον ημών κεκαλυμμένον, εις τους απολλυμένους είναι κεκαλυμμένον, των οποίων απίστων όντων ο Θεός του κόσμου τούτου ετύφλωσε τον νούν, διά να μη επιλάβη εις αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, όστις είναι εικών του Θεού.» —Β' Κορ. 4:4

Επί του παρόντος, ο Αντίπαλος (ή Αντίδικος) κατέχει όλους όσους δεν αγιάζονται. Επομένως, ο κόσμος γενικά είναι τυφλός απέναντι στη μεγάλη ελπίδα που συμμετέχουμε, όχι μόνο για τον εαυτό μας αλλά για «όλες τις οικογένειες (ή φυλές) της γης». Κατά τη διάρκεια της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης, ο Σατανάς μπορεί να υποψιάστηκε ότι το Σπέρμα που προοριζόταν να συνθλίψει το κεφάλι του θα ερχόταν πιθανώς μέσω του γιου του Αβραάμ Ισαάκ, μετά μέσω του Ιακώβ ή των απογόνων του, του έθνους του Ισραήλ, αφού διαβάζουμε: «Και είπεν ο Θεός προς τον Αβραάμ, Ας μη φανή σκληρόν εις τους οφθαλμούς σου περί του παιδίου και περί της δούλης σου· κατά πάντα όσα είπη προς σε η Σάρρα, άκουε τους λόγους αυτής· διότι εν τω Ισαάκ θέλει κληθή εις σε σπέρμα.» —Γέν. 21:12

Έχοντας αυτό κατά νου, ο Σατανάς προσπάθησε να σκοτώσει αυτόν το Σπέρμα μέσω της πείνας όταν ξέσπασε λιμός και το μόνο μέρος όπου μπορούσε να ληφθεί τροφή ήταν η Αίγυπτος. (Γέν. 41:29-31) Ωστόσο, ο Ιωσήφ αναδείχθηκε προνοητικά, καθώς ήταν δεύτερος στην εξουσία μετά τον Φαραώ. Ήταν το όργανο που χρησιμοποίησε ο Θεός για να σώσει την οικογένεια του Ιακώβ από την πείνα, όπως μαρτυρεί η ακόλουθη

ανταλλαγή μεταξύ του Ιωσήφ και των αδερφών του: «15 Και ιδόντες οι αδελφοί του Ιωσήφ ότι απέθανεν ο πατήρ αυτών, είπον, Ίσως ο Ιωσήφ θέλει μνησικακήσει εις ημάς και θέλει μας ανταποδώσει αυστηρώς πάντα τα κακά όσα επράξαμεν εις αυτόν.» Ο δε Ιωσήφ αντήντησεν και είπεν, «20 σεις μεν εβουλεύθητε κακόν εναντίον μου· ο δε Θεός εβουλεύθη να μεταστρέψη τούτο εις καλόν, διά να γείνη καθώς την σήμερον, ώστε να σώση την ζωήν πολλού λαού.» —Γέν. 50:15,20

ΑΛΛΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Λίγο αργότερα, τα παιδιά του Ισραήλ αποδείχθηκαν εξαιρετικά καρποφόρα. Ο Φαραώ στον θρόνο εκείνη την εποχή, «που δεν γνώριζε τον Ιωσήφ», αποφάσισε ότι κάθε Εβραίός που γεννιόταν έπρεπε να πνιγεί. (Εξοδος 1:8-22) Η θεϊκή παρέμβαση επέτρεψε στο βρέφος Μωυσή να ξεφύγει από αυτή τη μοίρα και τελικά, ήταν το όργανο του Θεού για να ελευθερώσει το έθνος από τη δουλεία. Αν και μια σειρά από εννέα τιμωρίες επιβλήθηκαν στους Αιγυπτίους, χρειάστηκε η δέκατη πληγή, ο θάνατος του πρωτότοκου, προτού ο Φαραώ ακούσει τον Θεό και συναινέσει στο να δώσει άδεια στους Ισραηλίτες να φύγουν από τη γη. Ωστόσο, ακόμη και αφού το έκανε αυτό, άλλαξε γνώμη και έστειλε τον στρατό του σε καταδίωξη. —Έξοδος. 12:33-42· 14:5-9

Αυτή είναι η εικόνα που βάλαμε μπροστά μας στο 14ο κεφάλαιο της Εξόδου. Το Ισραήλ αναχωρούσε από την Αίγυπτο, περίπου δυόμισι εκατομμύρια σε αριθμό, αλλά η Ερυθρά Θάλασσα εμπόδισε τη διαφυγή τους και ο στρατός του Φαραώ ήταν έτοιμος να τους προσπεράσει. «13 Και είπεν ο Μωϋσής προς τον λαόν, Μη φοβείσθε· σταθήτε και βλέπετε την σωτήριαν του Κυρίου, την οποίαν θέλει κάμει εις εσάς σήμερον· διότι τους Αιγυπτίους, τους οποίους είδετε σήμερον, δεν θέλετε

ιδεί αυτούς πλέον εις τον αιώνα· 14 ο Κύριος θέλει πολεμήσει διά σάς· σεις δε θέλετε μένει ήσυχοι. 15 Και είπε Κύριος προς τον Μωϋσήν, Τι βοάς προς εμέ; ειπέ προς τους υιούς Ισραήλ να κινήσωσι· 16 συ δε ύψωσον την ράβδον σου και έκτεινον την χείρα σου επί την θάλασσαν και σχίσον αυτήν, και ας διέλθωσιν οι υιοί Ισραήλ διά ξηράς εν μέσω της θαλάσσης.» —Έξοδος. 14:13-16

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Κατά τη διάρκεια της εποχής της Καινής Διαθήκης, ο Αντίπαλος συνέχισε να προσπαθεί να εντοπίσει το «Σπέρμα της γυναίκας» που ο Θεός είχε πει ότι θα τον καταστρέψει. Αναμφίβολα, γνώριζε την αναγγελία της γέννησης του Ιησού που έγινε από έναν άγγελο μαζί με τα ένδοξα νέα της παρουσίας του ως Σωτήρα του κόσμου. (Λουκάς 1:26,27· 2:8-15) Όταν η είδηση ότι σοφοί από την ανατολή ακολούθησαν ένα αστέρι που θα τους οδηγήσει στον τόπο όπου γεννήθηκε ο Ιησούς έφτασε στη βασιλική αυλή, ο βασιλιάς Ηρώδης προσποιήθηκε ότι ενδιαφέρεται να τον προσκυνήσει, ενώ σχεδίαζε κρυφά να τον σκοτώσουν. Φαίνεται ότι ο Σατανάς επηρέασε τον βασιλιά ότι θα ήταν προς το συμφέρον του να καταστραφεί όποιος θα μπορούσε να τον αντικαταστήσει. Ο Αντίπαλος ήταν απολύτως αμείλικτος στην προσπάθειά του να ματαιώσει τη δήλωση τη στιγμή της πτώσης του Αδάμ ότι το Σπέρμα της γυναίκας θα συνθλίψει το κεφάλι του όφεως.

Η περιγραφή λέει: «3 Ακούσας δε Ηρώδης ο βασιλεύς, εταράχθη και πάσα η Ιεροσόλυμα μετ' αυτού, 4 και συνάξας πάντας τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού, ηρώτα να μάθη παρ' αυτών που ο Χριστός γεννάται. 5 Εκείνοι δε είπον προς αυτόν· Εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας· διότι ούτως είναι γεγραμμένον διά του προφήτου· 6 Και

συ, Βηθλεέμ, γη Ιούδα, δεν είσαι ουδόλως ελαχίστη μεταξύ των ηγεμόνων του Ιούδα· διότι εκ σου θέλει εξέλθει ηγούμενος, όστις θέλει ποιμάνει τον λαόν μου τον Ισραήλ. 7 Τότε ο Ηρώδης καλέσας κρυφίως τους μάγους εξηκρίβωσε παρ' αυτών τον καιρόν του φαινομένου αστέρος, 8 και πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ, είπε· Πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί του παιδίου, αφού δε εύρητε, απαγγείλατέ μοι, διά να έλθω και εγώ να προσκυνήσω αυτό.» —Ματθ. 2:3-8

Φεύγοντας από τον Ηρώδη, οι μάγοι είδαν ξανά το αστέρι και χάρηκαν, γιατί θα τους οδηγούσε στον τόπο «όπου ήταν το μικρό παιδί». Όταν έφτασαν στο σπίτι, είδαν τον Ιησού με τη μητέρα του Μαρία «και πεσόντες προσεκύνησαν αυτό, και ανοίξαντες τους θησαυρούς αυτών προσέφεραν εις αυτό δώρα, χρυσόν και λίβανον και σμύρναν.» (εδάφια 9-11) Αυτά τα δώρα έχουν επίσης ιδιαίτερη σημασία και μας υποδεικνύουν πώς πρέπει να παρουσιάσουμε την καρδιά μας σε αυτόν, τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας. (Λουκάς 12:34) Αργότερα, ένας άγγελος είπε στον Ιωσήφ: «Εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον, και έσο εκεί εωσού είπω σοι· διότι μέλλει ο Ηρώδης να ζητήση το παιδίον, διά να απολέση αυτό.» (Ματθ. 2:13) Ο Ιωσήφ υπάκουσε ακολουθώντας την προειδοποίηση του αγγέλου και ξέφυγε από τη ζηλόφθονη δύναμη του Ηρώδη, αποτρέποντας έτσι τη ζημιά στον Ιησού, που ήταν σχέδιο του Σατανά.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ

Οι σελίδες της Αγίας Γραφής δεν δίνουν πολλές λεπτομέρειες για τον Ιησού μεταξύ της γέννησής του και του βαπτίσματος στο νερό. Ωστόσο, ως το μόνο τέλει δείγμα της ανθρωπότητας από την πτώση του Αδάμ, ο Κακός σίγουρα γνώριζε ότι ο Ιησούς πρέπει να είναι ο

εκλεκτός Σπόρος (Σπέρμα) επειδή ήταν χωριστός από όλους τους αμαρτωλούς. (Εβρ. 7:26) Μετά το βάπτισμά του στον Ιορδάνη και οδηγήθηκε υπό του Αγίου Πνεύματος για να αρχίσει τη διακονία του, ο Ιησούς πειράστηκε τρεις φορές από τον Αντίπαλο. Εδώ θα κάνουμε αναφορά μόνο στον τρίτο από αυτούς τους πειρασμούς, τους οποίους ο Δάσκαλος απέρριψε όλους παραθέτοντας λεκτικά τις εντολές του Θεού. «8 Πάλιν παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος εις όρος πολύ υψηλόν, και δεικνύει εις αυτόν πάντα τα βασίλεια του κόσμου και την δόξαν αυτών, 9 και λέγει προς αυτόν· Ταύτα πάντα θέλω σοι δώσει, εάν πεσών προσκυνήσης με. 10 Τότε ο Ιησούς λέγει προς αυτόν· Ὑπαγε, Σατανά· διότι είναι γεγραμμένον, Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει και αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει. 11 Τότε αφίνει αυτόν ο διάβολος, και ιδού, άγγελοι προσήλθον και υπηρετούν αυτόν.» —Ματθ. 4:8-11

Αυτός ήταν ένας μεταφορικός πειρασμός, αφού κανένα βουνό στη γη δεν είναι αρκετά ψηλό για να δει «όλα τα βασίλεια του κόσμου». Ωστόσο, ο Σατανάς προσπάθησε να δείξει στον Ιησού έναν ευκολότερο τρόπο για να κληρονομήσει τη γήινη δύναμη και εξουσία. Ο Ιησούς απάντησε σταθερά: «Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει και αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει.» Ο Ιησούς ήταν υπέρτατα πιστός στον Επουράνιο Πατέρα και στα τελικά του λόγια, «Φύγε από δω, Σατανά». Έτσι ο Πειράζων είδε ότι ήταν μάταιο να συνεχίσει. Ωστόσο, αργότερα, υπήρξαν και άλλες προσπάθειες του Σατανά να αποτρέψει τον Χριστό από την εκπλήρωση του δηλωθέντος σκοπού του κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα μέσα από τις προσπάθειες των θρησκευτικών ηγετών που, μέσω του φθόνου λόγω της δημοτικότητάς του στον απλό λαό, προσπάθησαν να τον δυσφημήσουν και να τον

καταστρέψουν. (Ιωάννης 11:45-53) Τέλος, ο Σατανάς ίσως νόμιζε ότι είχε νικήσει όταν ο Ιησούς καταδικάστηκε σε θάνατο και σταυρώθηκε.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Εκείνοι που κάρφωσαν τον Ιησού στο σταυρό δεν αρκέστηκαν στο να το κάνουν μόνο αυτό. Υπό την επήρεια του Σατανά, ήθελαν επίσης να τον ταπεινώσουν δημόσια. Πρώτα, οι Ρωμαίοι στρατιώτες έγδυσαν τον Ιησού από τα ρούχα του και έβαλαν κλήρον για να δουν ποιος θα τα αποκτήσει. Δεν κατάλαβαν ότι για άλλη μια φορά έκαναν αυτό που είχε προειπωθεί. «Διεμερίσθησαν τα ιμάτιά μου εις εαυτούς· και επί τον ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.». (Ψαλμ. 22:18· Ιωάννης 19:23,24) Τότε οι αρχιερείς, μαζί με τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους, προχώρησαν να τον κοροϊδέσουν λεκτικά, λέγοντας: «Άλλους έσωσεν, ας σώση αυτόν, εάν ούτος ήναι ο Χριστός ο εκλεκτός του Θεού. Ενέπαιζον δε αυτόν και οι στρατιώται, πλησιάζοντες και προσφέροντες όξος εις αυτόν και λέγοντες· Εάν συ ήσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων, σώσον σεαυτόν. Ήτο δε και επιγραφή γεγραμμένη επάνωθεν αυτού με γράμματα Ελληνικά και Ρωμαϊκά και Εβραϊκά· Ούτος εστίν ο Βασιλεύς των Ιουδαίων.» —Λουκάς 23:35-38· Matt. 27:41-43

Ο Ιησούς δεν πτοήθηκε από αυτή την ταπείνωση. Πράγματι ήξερε ότι αν ήταν το θέλημα του Πατέρα του, η πανίσχυρη δύναμή του θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να σταματήσει η διαδικασία, αλλά επειδή είχε έρθει η ώρα του πόνου και του θανάτου του, ο Ιησούς ταπεινά και υπάκουα συμφώνησε με τις εμπειρίες που ήρθαν. «Εφέρθη ως αρνίον επί σφαγήν.» —Ησα. 53:7

Ο Ιησούς δεν είχε καμία πρόθεση να μην είναι πιστός στη διαθήκη της θυσίας του με τον Επουράνιο Πατέρα. Είχε συμφωνήσει να κάνει όλα όσα είχαν γραφτεί

για αυτόν στον «τόμο του βιβλίου». (Εβρ. 10:7) Ήξερε ότι έπρεπε να πεθάνει, ότι θα οδηγηθεί ως αρνί στη σφαγή. Έτσι, χωρίς δισταγμό, επιβεβαίωσε ξανά την προθυμία του να συνεχίσει μέχρι το τέλος, να είναι πιστός ακόμη και μέχρι θανάτου. Τι παράδειγμα αφοσίωσης είναι αυτό για εμάς!

«28 Μετά τούτο γινώσκων ο Ιησούς ότι πάντα ήδη ετελέσθησαν διά να πληρωθή η γραφή, λέγει· Διψώ. 29 Έκειτο δε εκεί αγγείον πλήρες όξους· και εκείνοι γεμίσαντες σπόγγον από όξους και περιθέσαντες εις ύσσωπον προσέφεραν εις το στόμα αυτού. 30 Ότε λοιπόν έλαβε το όξος ο Ιησούς, είπε, Τετέλεσται· και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα.» (Ιωάννης 19:28-30) Σε εκείνο το σημείο, ο Σατανάς μπορεί να νόμιζε ότι το Σπέρμα της γυναίκας καταστράφηκε. Ωστόσο, την τρίτη ημέρα ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, ένα θεϊκό ον που είχε όλη την εξουσία «στον ουρανό και στη γη», δεύτερο μόνο μετά τον ίδιο τον Θεό. (Ματθ. 28:18) Έτσι, το Σπέρμα, ο αναστημένος Ιησούς, δεν ήταν μόνο ζωντανός αλλά και πολύ εξυψωμένος, με την υπόσχεση που δόθηκε στη συνέχεια στους μαθητές του: «Εάν δε ήσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι.» —Γαλ. 3:29

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

1. Η Εκκλησία αποτελεί μέρος της τάξεως του Σπέρματος που θα καταστρέψει τον Σατανά. (Αποκ. 20:10) «Ο Θεός της ειρήνης θα συντρίψει σύντομα τον Σατανά κάτω από τα πόδια σας». (Ρωμ. 16:20) Εάν ο Θεός είναι πραγματικά πρώτος στις καρδιές μας, πρέπει να κανονίσουμε τη ζωή μας έτσι ώστε να μπορούμε να επικοινωνούμε μαζί του και να λαμβάνουμε τη δύναμη που απαιτείται για να συμμετέχουμε σε αυτήν την υπόσχεση που θα φέρει το τέλος στο κακό.

2. Όλοι οι αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού πρέπει να ζήσουν μια ζωή θυσίας για να είναι κάτι παραπάνω από νικητές. (Ρωμ. 12:1,2· 8:35-39) «Διότι παν το εν τω κόσμω, η επιθυμία της σαρκός και η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου» πρέπει να υπερνικηθεί μέσω της επιρροής του Αγίου Πνεύματος και της υπακοής στον Ουράνιο Πατέρα με το να αγωνιζόμεθα να περπατώμεν όπως περπάτησε ο Διδάσκαλος. —Α' Ιωάννη 2:16

3. Η συχνή, εστιασμένη προσευχή είναι κρίσιμη. «Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας.» (Α' Ιωάννη 1:9) Όσοι εκλήθησαν να είναι μέρος της θεϊκής οικογένειας θα πρέπει να σέβονται τόσο τον Θεό ώστε να κάνουν τα πάντα για να τον ευχαριστήσουν και να τον τιμήσουν και να αγιάσουν το όνομά του.

4. Σε κανένα στάδιο της χριστιανικής τους σταδιοδρομίας οι άγιοι δεν πρέπει να αφιερώνουν χρόνο σκεπτόμενοι ή φανταζόμενοι πράγματα που θα μπορούσαν να τους κάνουν να αποκάμουν όταν πράττουν το καλό ή να γίνουν ανυπόμονοι με την παρούσα κατάστασή τους. (Γαλ. 6:9) Ούτε πρέπει να εμπλακούν στο να ξοδεύουν πολύτιμο αφιερωμένο χρόνο συζητώντας τρέχουσες υποθέσεις όσον αφορά το ποια πλευρά είναι σωστή ή λανθασμένη στις πολιτικές συζητήσεις που είναι τόσο διαδεδομένες μεταξύ εκείνων που δεν έχουν σχέση διαθήκης με τον Θεό. Η Αγία Γραφή είναι το απόλυτο εγχειρίδιο για το λαό του Κυρίου με σοφές συμβουλές που πρέπει να εφαρμόζεται συνεχώς στη ζωή όλων όσοι τρέχουν «προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.» —Φιλ. 3:13,14

5. Εκτός από την προσευχή, τον διαλογισμό, τη μελέτη και τη συναναστροφή με άλλους παρόμοιας

πολύτιμης πίστης, τα Νέα Πλάσματα θα πρέπει να ασκούν τη διαδικασία σκέψης τους με συνέπεια, σύμφωνα με την ακόλουθη προτροπή: «8 Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρξει τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε· 9 εκείνα τα οποία και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράττετε και ο Θεός της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ' υμών.» —Φιλ. 4:8,9

6. Ο Παύλος συνειδητοποίησε ότι οι αφιερωμένοι Χριστιανοί θα επωφελούνταν από τη νουθεσία που παρέχεται προς όφελος εκείνων που ζούσαν κατά τις ημέρες της Πρώιμης Εκκλησίας, αλλά τα μαθήματα από αυτά τα ίδια λόγια ισχύουν σήμερα στο τέλος της Εποχής του Ευαγγελίου. «35 Μη αποβάλητε λοιπόν την παρρησίαν σας, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. 36 Διότι έχετε χρείαν υπομονής, διά να κάμητε το θέλημα του Θεού και να λάβητε την επαγγελίαν.» —Εβρ. 10:35,36

Είθε κανείς υπό την επιρροή του Αγίου Πνεύματος να μην λιποθυμήσει εξαιτίας της παρούσας κακίας σε αυτόν τον κόσμο και της φαινομενικής καθυστέρησης στην εκπλήρωση των ευλογιών της βασιλείας. Έχουμε έναν πιστό Θεό, του οποίου οι υποσχέσεις θα πραγματοποιηθούν όλες με τον δικό του χρόνο και τρόπο. Ο Κακός, «ο όφιος ο αρχαίος», ο Σατανάς, σίγουρα θα καταστραφεί από το Σπέρμα της υπόσχεσης! —Αποκ. 20:1-3,10
